

Pismo iz Taizéja

Št. 270 Posebna izdaja

PISMO 2011

Pismo iz Čila

Ko smo skupaj z odgovornimi za pastoralo mladih v Čilu sklenili, da bo naše drugo mednarodno srečanje v Latinski Ameriki potekalo v Santiagu med osmim in dvanajstim decembrom 2010, si nismo predstavljali, da bo to leto Čilencem v enaki meri prineslo preizkušnje in radost. Celoletna priprava na srečanje mladih je mnogim izmed naših bratov omogočila, da so bili deležni obojega.

Istega leta, ko so Čilenci skupaj z drugimi latinsko-ameriškimi državami praznovali dvestoletnico rojstva republike, jim je silovitost morja in kopnega prizadejala ogromno trpljenja.

Februarski potres je najbolj prizadel revne. Toda izbruh radodarnosti, porojen iz globin narodove duše, je pokazal, v kakšni meri so Čilenci ena družina, povezana v nesreči. Mnogi mladi Čilenci so priskočili na pomoč tistim, ki so ostali brez doma in dela. Darovali so svoj čas in energijo ter gradili mediasaguas, majhne lesene kočice, ki zdaj služijo kot začasna bivališča.

Istega leta so prvotni prebivalci Čila, še zlasti nekatere skupine iz ljudstva Mapuče, svoje trpljenje in svoje zahteve izrazili z dolgotrajno gladovno stavko.

Nekoliko kasneje so podobne triintridesetih rudarjev, ki so po rudniški nesreči znova prišli na površje, vzradostile ves narod.

V začetku decembra je mednarodno srečanje tisočem mladih, ne le iz Čila, temveč z vse celine, omogočilo skupno soočanje z radostmi, bridkostmi in izzivi – ter s tem skupno prizadevanje za bolj človeški svet.

Na tem srečanju smo z veseljem pozdravili nekaj mladih s Haitija. Njihova navzočnost nas je spomnila na silno stisko, ki jo je njihovi državi v januarju 2010 prizadejal potres. Rane še zdaleč niso zaceljene. Če bodo politične in družbene razmere to dopuščale, nam bo obisk Haitija, načrtovan med tistim v Santiagu in evropskim srečanjem v Rotterdamu konec decembra 2010, omogočil izraziti solidarnost, pa tudi občudovanje mladih z vseh celin: vera ohranja tamkajšnje ljudstvo na nogah, nesreči navkljub.

Skupaj z njimi bomo tudi skozi naslednje leto molili:

Bog, naše upanje, tebi zaupamo ljudstvo na Haitiju. Zaprepadeni nad nedoumljivim trpljenjem nedolžnih te prosimo, da navdihneš srca tistih, ki prinašajo nujno potrebno pomoč. Spoznali smo globoko vero haitijskega ljudstva. Pomagaj trpečim; okrepi potrte; potolaži žalujoče; vlij svojega Duha sočutja na to globoko prizadeto in globoko ljubljeno ljudstvo.

RADOST

Radost srca, to je tvoje življenje. Pusti otožnost za seboj!¹ Ta klic verujočega, ki je živel veliko pred Kristusom, velja tudi za nas danes.

V svojem življenju smo podvrženi preizkušnjam in trpljenju, včasih skozi dolga obdobja. Toda vedno si prizadevamo poskusiti in znova odkriti radost življenja.²

Odkod izvira ta radost?

Prebudi jo lahko nepričakovano srečanje, trajno prijateljstvo, umetniška stvaritev ali lepota narave ... Ljubezen, ki nam jo nekdo izkaže, vzbudi srečo, ki postopoma napolni globine duše.³

¹ Prim Sirah 30,22–23. Tudi kristjan iz drugega stoletja po imenu Herma je napisal: "Obleci vedrost ... Bogu bodo živeli vsi, ki bodo od sebe odvrgli žalost in oblekli vsakršno veselje."

² Človeškega življenja ne izpolnjujejo nenavadni dosežki, temveč vedra radost, ki se dotakne globin srca. Nedokončani in fragmentarni značaj vsakega življenja s trpljenjem vred s tem ni odpravljen, vendar to ne pogasi vedrine.

³ Pravoslavni teolog Alexander Schmemmann (1921–1983) je v svojem Dnevniku napisal: "Radost nad ničemer konkretnim, a vendarle radost; radost nad božjo navzočnostjo in odprtostjo duši. In izkušnja tega tesnega stika, te radosti – ki nam je 'ne bo nihče vzel', ker je postala najgloblji del duše – bo odločilno vplivala na mišljenje in na pogled na celotno življenje."

In nato se znajdemo pred zavestno odločitvijo, ali bomo izbrali radost.

Tisti, ki trpijo zaradi revščine in pomanjkanja, so včasih zmožni spontane življenjske radosti, radosti, ki se upira malodušju.⁴

Ko nas Sveto pismo znova in znova vabi k radosti, nam kaže njen izvor. Ta radost ni odvisna le od minljivih okoliščin, prihaja iz zaupanja v Boga: "Veselite se v Gospodu zmeraj; ponavljam vam, veselite se ... Gospod je blizu."⁵

Kristus ni prišel ustanovit nove religije, ki bi tekmovala z drugimi. Bog je v njem delil naš položaj in tako vsem ljudem pokazal, kako jih ljubi z večno ljubeznijo, da bi lahko našli radost v občestvu z njim. Ko verujemo vanj, se naše oči še bolj odpro za vse, kar je človeško – materina ljubezen do otroka, predanost tistih, ki skrbijo za bolne ... V teh velikodušnih dejanjih je navzoč Kristus, čeprav včasih ostaja neprepoznan.⁶

Kristus prinaša radikalno prenovitev človeškega bivanja. To novo življenje je najprej živel sam in se pri tem trudil ohraniti zvestobo. Tistega večera, ko so ga prijeli, je razlomil kruh s temi skrivnostnimi besedami: "To je moje telo, ki se daje za vas."⁷ Da, on je "Beseda, ki je postala meso."⁸ Svojo krivično smrt je spremenil v darovanje svojega življenja. Ko je vstal od mrtvih, je dihnil v svoje učence in jim posredoval Svetega Duha, resnično božje življenje.⁹

Sveti Duh postavlja radost vstalega Kristusa v globine našega bitja. Z nami ni le takrat, ko je vse preprosto. Kadar smo pred težavno nalogo, lahko napor znova prebudi radost. In ta lahko celo v času preizkušnje ostane zasuta kot oglje pod pepelom, ne da bi ugasnila.¹⁰ V poveljevanju ji pustimo, da

pride spet na dan in nenadoma razsvetli sedanost.¹¹

SOČUTJE

Odločitev za radost ne pomeni bežanja pred življenjskimi problemi. Nasprotno, omogoča nam, da se soočimo z resničnostjo, celo s trpljenjem.

Odločitev za radost je neločljiva od skrbi za druge ljudi. Napolnjuje nas z brezmejnimi sočutjem.

Okušanje božje radosti, naj bo še tako bežno, nas spremeni v ljudi občestva. Individualizem kot pot do sreče je iluzija.¹²

Pričevanje za občestvo terja pogum za plavanje proti toku. Sveti Duh nas bo obdaril z domiselnostjo, s katero bomo lahko našli način in ostali blizu trpečim, jim prisluhnili in pustili, da se nas njihove stiske dotaknejo.¹³

Pot do sreče po Jezusovih stopinjah leži v darovanju samega sebe, dan za dnem. S svojim življenjem lahko z veliko preprostostjo izrazimo božjo ljubezen.

⁴ Po več letih še vedno razmišljam o vseh, ki sem jih med obiskom skušpal z bratom Rogerjem srečal na Haitiju. Ljudje v tej čudoviti deželi živijo v popolni bedi. Ne morem pozabiti na matere, ki zjutraj pogosto niso vedele, ali bodo tega dne lahko nahranile svoje otroke. A navkljub temu celo pogubni potres v januarju 2010 pri večini Haitijcev ni načel njihovega zaupanja v Boga!

⁵ Pismo Filipljanom 4,4-5.

⁶ Prim Matej 25,35-40.

⁷ Luka 22,19.

⁸ Janez 1,14.

⁹ Janez 20,22.

¹⁰ Oče Bazilij Gondikakis, opat v samostanu na gori Atos, je to izrazil v mističnem jeziku, prežetem s poezijo: "Po zgledu in pomoči Device lahko vsaka mirna in čista duša, odprta za božjo voljo, po milosti postane Bogorodica ter spočne in rodi drobno radost, ki presega smrt."

¹¹ Pred svojim trpljenjem je Jezus rekel učencem: "Tudi vi ste zdaj žalostni, toda spet vas bom videl in vaše srce se bo veselilo in veselja vam nihče ne bo vzel" (Janez 16,22).

¹² Judovski filozof Martin Buber (1878-1965) je napisal: "Ti me sreča po milosti – z iskanjem se ga ne da najti. To, da mu izrekam temeljno besedo, da mu rečem Ti, je dejanje mojega bitja, celo najpomembnejše dejanje ... Skozi Ti nastanem; jaz postajam, ko rečem Ti. Vse resnično življenje je srečevanje."

¹³ Alberto Hurtado (1901-1952) je čilenski svetnik, ki ga je leta 2005 razglasil papež Benedikt XVI. Nekdanjega jezuitskega duhovnika v njegovi deželi častijo zato, ker je dal svoje življenje za uboge. Začel je s "Kristusovimi domovi", kjer so bili gostoljubja deležni brezdomci, otroci, ženske in moški v težavah. Rdeča nit vsega njegovega življenja in delovanja je bilo vprašanje: Kaj bi na mojem mestu storil Kristus? Leta 1947 je o tistih, ki so mu bili zaupani, zapisal: "Najpomembnejše je, imeti jih rad ... Imeti jih tako rad, da ni več mogoče prenesti njihovega trpljenja ... Moje poslanstvo ne more biti omejeno na to, da jih potolažim z izbranimi besedami in jih nato pustim v njihovi nesreči, medtem ko sam udobno jem in mi ničesar ne manjka. Njihovo trpljenje me mora boleti ... Imeti jih tako rad, da bodo lahko živeli, da bo v njih lahko zrastle človeško življenje, da se bo njihov razum odprl in da ne bodo ostali ob poti. Če jih imamo radi, bomo vedeli, kaj je treba storiti zanje. Se bodo odzvali? Da, deloma ... Nič, kar je storjeno v ljubezni, se ne izgubi."

Če bi lahko naše skupnosti, naše župnije in mladinske skupine vse bolj postajale kraji iskrene dobrote in zaupanja – kraji, kjer sprejemamo drug drugega, kjer skušamo druge razumeti in podpirati, kraji, kjer smo pozorni do najšibkejših, do tistih, ki ne pripadajo našemu običajnemu krogu, do tistih, ki so revnejši od nas.

Eno od znamenj našega časa je silna velikodušnost, s katero tako številni ljudje priskočijo na pomoč žrtvam tragičnih naravnih nesreč. Kako lahko ta velikodušnost spodbudi našo družbo, celo v vsakdanjem življenju?¹⁴

Naj bo gmotna pomoč v stiski še tako potrebna, pa sama zase ne zadostuje. Najpomembnejše je, da ubožanim vrnemo pravico.¹⁵

Kristjani v Latinski Ameriki nas spominjajo, kako je boj proti revščini boj za pravico. Pravica v mednarodnih odnosih, ne pomoč.¹⁶

Naučiti se moramo premagati strah. Vsi poznamo vzgib po lastni zaščiti, željo po lastni varnosti celo na račun drugih. In zdi se, da postaja zaradi rastočih občutkov negotovosti izrazitejši iz dneva v dan. Kaj nas lahko obvaruje pred prepuščanjem strahu? Kaj ni to stik z drugimi, celo s tistimi, ki jih dojemamo kot grožnjo?

Tudi priseljevanje je znamenje našega časa. Včasih velja za nevarnost, vendar gre za stvar-

nost, ki ne bo izginila in ki že sedaj oblikuje prihodnost.¹⁷

Drugo znamenje našega časa je naraščajoča revščina v bogatih državah, kjer sta zapuščenost in osamljenost pogosto glavna vzroka za ekonomsko negotovost.

Pretirano kopičenje gmotne lastnine pomeni smrt za radost. Zadržuje nas v kletki nevoščljivosti. Sreča je drugje: z odločitvijo za preprost življenjski slog, z delom, ki ne išče le dobička, temveč daje življenju smisel, lahko vsak pomaga ustvarjati prihodnost miru. Bog ne daje duha plašnosti, temveč duha ljubezni in notranje moči.¹⁸

ODPUŠČANJE

Evangelij nas spodbuja, naj gremo še dlje. Pravičnost mora voditi k odpuščanju; človeška družba ne more živeti brez njega. V mnogih delih sveta so zgodovinske rane globoke. Upajmo si končati, kar se lahko konča danes. Tako se bo lahko prihodnost miru, ki je pripravljena v božjem srcu, začela v polnosti.

Vera v božje odpuščanje ne pomeni pozabljanja na krivde. Odpuščanja in njegovega sporočila ni nikoli mogoče uporabiti za opravičevanje krivice. Nasprotno, vera v odpuščanje nam daje večjo svobodo za prepoznavanje tako lastnih napak kot zmot in krivic okrog nas in v svetu. Izboljšanje tega, kar je mogoče izboljšati, je odvisno od nas. Na tej težavni poti najdemo bistveno podporo: v občestvu Cerkve je spet mogoče najti božje odpuščanje.

¹⁴ Med svojim obiskom v Britaniji je papež Benedikt XVI. dejal: "Svet je bil priča velikanskim sredstvom, ki jih lahko vlade zberejo za rešitev finančnih ustanov, ki veljajo za 'prevelike, da bi propadle'. Celosten človeški razvoj ljudstev vsega sveta zanesljivo ni manj pomemben: tu je podjetje, vredno svetovne pozornosti, ki je resnično 'preveliko, da bi propadlo'."

¹⁵ "Ubogim ne deliš lastnega imetja; preprosto vračaš jim, kar jim pripada. Zase si namreč zadržal to, kar je dano v uporabo vsem. Zemlja pripada vsem, ne le bogatim, vendar si jo je prilastila peščica, v škodo vseh, ki delajo na njej. Zaradi tega ni v tvojem dejanju nobene posebne velikodušnosti, le svoj dolg plačuješ" (Ambrozij iz Milana, četrto stoletje).

¹⁶ V sklepnem dokumentu s srečanja v Aparecidi (maja 2007) je katoliška Cerkev v Latinski Ameriki zapisala: "Trud za skupno dobro pomeni zavzemanje za pravično ureditev ekonomije, financ in svetovne trgovine. Predvsem je nujno odpraviti breme mednarodnega dolga in tako spodbuditi investicije v razvoj ter družbeno porabo. Razviti je treba globalne predpise, ki bodo preprečevali in nadzorovali spekulativno gibanje kapitala, spodbujali pošteno trgovino in odpravljanje protekcionističnih pregrad na strani močnih, zagotavljali ustrezne cene za surovine, ki jih ponujajo nerazviti, in na pošten način urejali pridobivanje in razporejanje investicij in storitev."

¹⁷ Priseljevanje je treba seveda uravnavati, ne iz strahu pred tujci, temveč iz resnične skrbi za njihovo vključevanje. Prva skrb priseljencev je iskanje namestitve in učenje jezika. Pri državah gostiteljicah gre podeljevanje pravic z roko v roki z razumnim pričakovanjem glede dolžnosti. Kaj ni poklicanost kristjanov v takšnem položaju v tem, da s svojim življenjem pokažejo, kako strah pred tujcem kot tujcem ni upravičen? Medsebojno srečevanje in spoznavanje je lahko prvi korak v premagovanju strahu, ki izvira iz nevednosti.

¹⁸ Prim. Drugo pismo Timoteju 1,7.

Prihajajoče postaje na Romanju zaupanja na zemlji

Z mladimi iz vse Evrope se bodo brat Alois in drugi bratje odpravili v Moskvo ter tam med 20. in 25. aprilom 2011 z rusko pravoslavno Cerkvijo obhajali veliki teden in veliko noč.

Med srečanjem v Rotterdamu bo objavljen kraj 34. evropskega srečanja mladih, ki bo potekalo od 28. decembra 2011 do 1. januarja 2012.

Sporočila, poslana na srečanje v Rotterdamu:
<http://www.taize.fr>

Vsak človek potrebuje odpuščanje, prav kot vsakdanji kruh.¹⁹ Bog ga podarja vedno, brezpogojno, on je tisti, "ki odpušča vso tvojo krivdo."²⁰ Razpiranje rok v molitvi je preprosta kretnja, ki lahko izrazi našo željo po tem, da bi ga prejeli.

Ko v očenašu molimo: "Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo ...," se nas božje odpuščanje že dotakne. To niso prazne besede; ko molimo z istimi besedami, ki nas jih je učil Jezus, se nekaj zgodi. In nato smo tudi sami pripravljeni odpuščati, namesto da bi dokončno obsodili nekoga drugega, kadar smo utrpeli krivico.

Kristus je vedno razlikoval med osebo in med storjenim grehom. Do svojega zadnjega diha na križu ni hotel nikogar obsoditi. In namesto da bi krivdo zmanjševal, jo je vzel nase.

Zgodi se, da ne zmoremo odpustiti. Rana je prevelika. Takrat se spomnimo, da se božje odpuščanje nikoli ne izneveri. Z nami je drugače, včasih nam uspe šele postopoma. Želja po odpuščanju je že prvi korak, celo takrat, kadar ta želja ostaja pogreznjena v grenkobo.

Pri odpuščanju ne gre le za to, da Bog izbriše prestopke. V svojem prijateljstvu daje novo življenje, ki ga dan in noč poživlja Sveti Duh.

Sprejemanje in delitev božjega odpuščanja je pot, ki jo je odprl Kristus. Po njej hodimo navkljub svojim šibkostim in svojim ranam. Kristus nas ne spreminja v ljudi, ki so že dosegli svoj cilj.

Mi smo ubogi iz evangelija; biti kristjan ne pomeni, da se imaš za boljšega od drugih. Kar nas opredeljuje, je preprosto odločitev za pripadanje Kristusu. V tej odločitvi želimo biti povsem dosledni.²¹

In odkrijemo lahko tole: odpuščanje, ki ga prejmemo ali ponudimo drugim, ustvarja radost. Zavest, da ti je odpuščeno, je morda ena najglobljih, najbolj osvobajajočih radosti. V njej je izvir notranjega miru, ki nam ga skuša Kristus posredovati. Ta mir nas bo pripeljal daleč; izžareval bo navzven, za druge in za svet.²²

f. Alois

¹⁹ Suzanne de Dietrich (1891–1981), protestantska teologinja, ki je v času začetkov Taizéja spodbujala brata Rogerja in prve brate, naj se skupnosti ne obotavljajo zavezati za vse svoje življenje, je napisala: "Kristijan je nekdo, ki živi v odpuščanju, ki ve, da vsak dan greši zoper božje zapovedi, ki pa se k Bogu vsak dan znova tudi vrača in ki ve, z nepremagljivo gotovostjo, da bo imel Bog zadnjo besedo v njegovem življenju. Kristus je prevzel skrb zanj, odgovornost zanj pred svojim Očetom. V svojem boju ni sam; tisti, ki se mu je predal, ga ne bo nikoli zapustil. Njegovo jamstvo ne temelji na tem, kar je, temveč na tem, kar je Bog, na božji zvestobi in ljubezni, razkriti v Jezusu Kristusu. Zaradi tega ga njegovo napredovanje ne zaslepi, njegovi porazi pa ne preplašijo. Vsakič znova se pobere, ker ne pripada sam sebi; pripada drugemu."

²⁰ Psalm 103,3. Ves ta psalm poje o božjem odpuščanju. In prerok Izaija je v neobetavnem zgodovinskem obdobju spomnil svoj narod, da Bog vedno odpušča, rekoč: "Tvoje prestopke sem izbrisal kakor oblak ..." (Izaija 44,22).

²¹ "Kristjani ne le pripadajo Jezusu Kristusu na način, kot mu brez dvoma pripadajo vsi ljudje, temveč tako, da je delo, ki ga Jezus Kristus opravlja na svetu, tudi smisel njihovih dejanj; cilj, ki so se mu posvetili, je boj, ki ga Jezus Kristus bojuje v temi proti temi" (Karl Barth, 1886–1968).

²² Serafim Sarovski, ruski menih iz devetnajstega stoletja (1759–1833), je napisal: "Če dosežeš notranji mir, bodo odrešeni tisoči okrog tebe."